

Nr 782

Av herr Larsson i Hedenäset m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 106, angående skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet, m. m.

Kungl. Maj:ts proposition nr 106 innefattar vissa förslag i fråga om personalförteckningen i skogsvårdsstyrelsernas framtida organisation. Det föreslås bl. a. att antalet lönegradsplacerade instruktörstjänster skall avsevärt reduceras.

1955 års skogsvårdsutredning föreslog inrättandet av 99 lönegradsplacerade instruktörstjänster. Totalt torde f. n. omkring 100-talet instruktörer vara anställda av skogsvårdsstyrelserna i landet. Av dessa är 54 lönegradsplacerade. Att då nedbringa antalet ifrågavarande tjänster till endast tolv, vilket föreslås i propositionen, framstår som synnerligen diskutabelt.

Den primära målsättningen för den skogliga yrkesutbildningen är att ge grundläggande yrkesutbildning åt den blivande skogsarbetaren och skogsägaren. Utbildningen måste vara strängt funktionellt inriktad och i första hand sikta till att göra skogsarbetarna och skogsägarna skickade att utföra olika slag av skogsarbete. Utbildningen måste således huvudsakligen vara praktiskt inriktad. Detta är även ett berättigat och med skärpa framhållet krav från storskogsbrukets sida. En dylik målsättning går emellertid inte att förverkliga om den personalorganisation som står till den skogliga yrkesutbildningens förfogande icke innefattar en lärargrupp som har lång erfarenhet och rutin i de olika arbetenas praktiska utförande. Instruktörernas betydelsefulla uppgifter som biträdande yrkeslärare inom den skogliga yrkesutbildningen kan således icke ifrågasättas.

Det kan förutsättas att framtidens yrkesutbildning kvantitativt kommer att expandera. Då vårt lands skogar, skogsvård och skogsbruk är avgörande för inbyggarnas levnadsstandard måste det vara riktigt att skogsvård och skogsbruk får ett betydande utrymme i framtidens yrkesutbildning. Däri kommer då även att behövas personal som efter praktisk yrkesutövning skaffat sig erforderlig teoretisk komplettering. Att behovet härvidlag skulle vara så begränsat att en lönegradsplacerad instruktör i vart annat län vore till fyllest framstår som ett mindre väl genomtänkt förslag. Det av 1955 års skogsvårdsutredning föreslagna antalet instruktörer måste betraktas som ett minimum.

